

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

'Ik veeg mijn agenda morgen wel leeg' had X geroepen. Er stond weliswaar niets in de agenda maar het had in elk geval slagvaardig geklonken. De accountant van zijn nieuwe cliënt zou hem introduceren.

X zat in de bibliotheek van de accountantsclub te wachten en omdat het nogal lang duurde was hij gaan bladeren in enkele losbladige edities. He, kijk aan, de modellen rechtspraktijk, zo'n beetje de bijbel voor iedere accountant die meende zelf wel even een contractje in elkaar te kunnen flansen. Hm, niet meer bijgewerkt sinds 1998. Dat diende hij te onthouden. Voor de aardigheid pakte X nog even het *Zakboek accountancy*, toch de corebusiness zou je denken, en zag tot zijn verbazing dat ook die uitgave de laatste drie jaar niet meer was aangevuld.

Buiten regende het. X keek uit vanuit de moderne kantoortoren over de weilanden met grazende koeien naar het panorama van de nabijgelegen stad. Het was inmiddels tegen lunchtijd en zijn maag begon te knorren; op de tafel stond een schaal met in geel en groen papier verpakte pastilles. Daaronder verborgen lag een grote hoeveelheid tumtum. Om de ergste honger te stillen graaide hij een paar maal in de schaal. Af en toe kwam een young executive voorbijlopen

die wat vreemd neerkeek op de dito eend in de biebbijt.

Ten lange leste verscheen de accountant zelf. In zijn auto reden ze naar een mistroostig industrieterrein waar een familiebedrijf was gevestigd. Bij het zien van de bespottelijke naam op de gevel moest hij moeite doen om niet in lachen uit te barsten. Zonder enige waarneembare vooropleiding verhandelden vader en zoon en enige aange-trouwden voor miljoenen euro's per jaar in eieren en aanverwante producten.

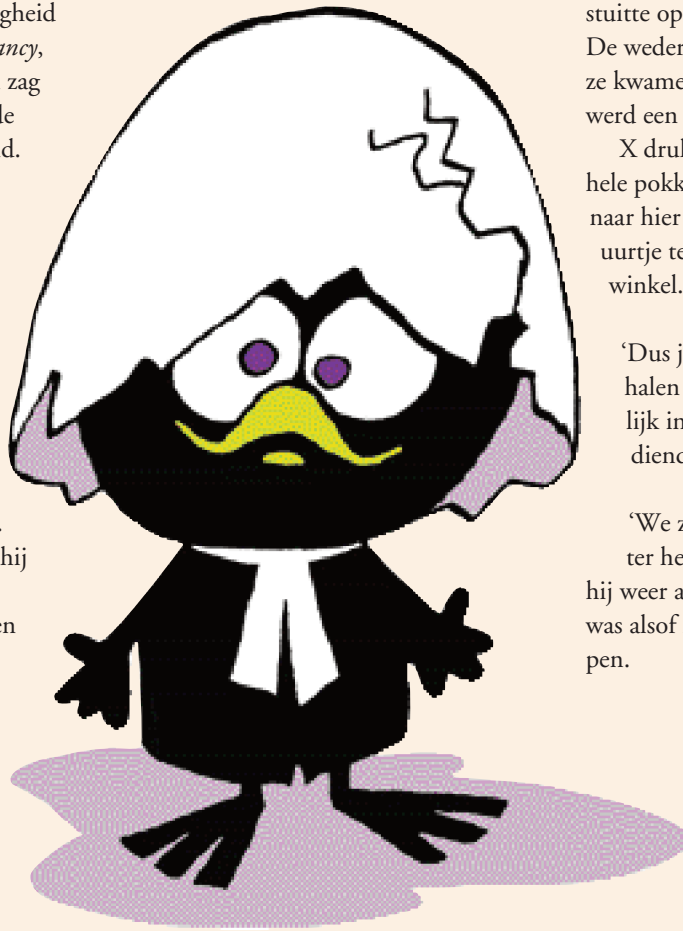
Binnen een uur wist X alle ins en outs van de handel en noemden ze hem al bij de voornaam. Dat laatste was niet zijn idee geweest, maar hij liet het maar zo. Na oeverloze inleidingen, kennelijk bedoeld om hem te peilen, kwam het gesprek op een vordering van, de directeur liet bij het bedrag een klein boertje ontsnappen, toch zeker 5% van de jaaromzet. 'We denken er over die vordering maar af te schrijven', sprak senior berustend.

X stelde voor om beslag te leggen, maar stuitte op bedenkelijk kijkende gezichten. De wederpartij was min of meer familie en ze kwamen elkaar tegen op feestjes en zo. Er werd een achtste shagje gedraaid.

X drukte zachtjes door, hij was niet het hele pokkeneind met een rammelende maag naar hier gereden om een enkel declarabel uurtje te scoren; hier was werk aan de winkel.

'Dus jij denkt dat er nog wel iets te halen valt' was de vraag die hij uiteindelijk in meerdere variaties en toonaarden diende te beantwoorden.

'We zullen er over nadenken' was echter het maximale resultaat, waarmee hij weer afreisde. Hij nam afscheid. Het was alsof hij twee uur op eieren had gelopen. ■

f'02